

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Az eperjesi „Széchenyi-kör“ és a „sárosmegyei gazdasági egyesület“ közlönye.

Szerkesztői iroda:
főtcza, 203. sz. a.
Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadóhivatal:
Az Eperjesi Népbank helyiségeiben, főtcza 2. sz.
Ide intézendők az előfizetések, hirdetések s a kiadás körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.

Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz küldve:
Egy évre 100 frt — kr.
Félévre 50 „ „
Negyedévre 1 „ 25 „

Hirdetéseket elfogad: Haasenstein és Vogler Budapesten és Bécsben, G. L. Daube m. Frankfurtban.

Hirdetési díj:

háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

— **Bélyegdíj:** minden hirdetésért külön 30 kr. —
Nyilttér minden sor 10 kr.

Kéziratok és levelek vissza nem adatnak. — Bérmentetlen levelek csak ismerős kezektől fogadtatnak el.

I p a r u n k,

A kertész, ha fáján biztos kézzel sebet vág, nem azért teszi, hogy azt megnyomirtsa, hanem hogy vagy egy fekélyt tisztogasson, vagy fattyuhajtást eltávolítson, de mindig azért, hogy javítson, soha azért, hogy rontson. Ezt szükségesnek tartottam előrebocsátani; mert a következőkben olyan dolgokat vagyok elmondandó, melyek talán nem mindenkinek tetszenek, de egy részének az érdekelteknek legkevésbé.

Ha iparost hallunk mai nap beszélni, bizonyosan az elmúlt időket dicséri, a mostani szomorú körülmények, nagy adó, üzletpangás, gondatlan kormány s. a. t. fölött panaszodik s ha a phylloxera őt bánatáná, akkor talán még ezt is szidná.

A bécsi ipar agyonnyom bennünket és a hazai nem kell senkinek. Nagy uraink külföldről vesznek mindent és ezért nem jut a hazai iparnak. Minden okot fogunk hallani, csak azt nem, a mely a valódi és ez: az iparos önmaga.

Áll-e az, hogy a bécsi vagy bármely külföldi ipar hazai iparunkat tönkre teszi? Áll egyrészt, másrészt nem. Ha áll, akkor csak az iparos az oka és nem más. Mondunk el néhány példát.

Nekem szükségem van próbaüvegek számára egy fatartóra: az egész áll egy körülbelül 20 cm. átmérőjű kerek talpból, ennek közepén egy egyszerűen esztergált 50 cm. hosszú oszlopból, melyen két átlukgatott tányérka van. Megyek egyik

esztergályoshoz. Itt a rajz uram! Elkészíti ön nekem azt és mily árért?

Elkészitem három nap alatt 10 frt ért.

Köszönöm. Aláírom: K. S.

Megyek a második, harmadikhoz, egyik kér 8 frtot, a másik kilenczet.

Szükségem volt reá, a 8 frtossal elkészítettem. Elmulik hat hét mikor elhozta; természetesen, hogy én eddig nem vártam, hanem irtam Bécsbe, onnan postaköltséggel együtt került 1 frt 78 krba. Talán a bécsi olcsóbb munkással dolgozik, mint a miénk? vagy pedig a bécsinek a fa kevesebbe kerül mint itt nálunk, mondjuk pl. Kassán? Meglehet, de én nem hiszem.

Megtaláltatok egy pár cipőt; megígéri, szentül megígéri a cipész, hogy három nap múlva kész lesz: négy hét múlva küldi haza; a napokban eltörtem egy kulesot: viszem reggel a lakatoshoz; délben készen lesz; megyek érte este; még nem kész, de mindjárt elviszszük s ma negyedik napja és egy kulesot nem tudnak itt összehozni.

Uraim! ne mosolyogjanak ezek felett, hogy ezeket ide írom: ezek komoly dolgok; ez az, amire gróf Károlyi István 1879. májushó 31-én a Budapesten tartott II. iparos kongresszus bankettjén mondott felköszöntőjében utalt: ez az iparosnak saját iparában való tájékozatlansága és saját érdekeinek lábbal taposása és pedig azért, mert nem tanul.

A bécsi iparos tudta, hogy ő mun-

kamat egy óra alatt elkészíti; kerül neki febbebbi állványnál a facsomagolás, és minden mellékes 38 krba, marad egy órai munkáért 1 frt 50 kr. s ezért szívesen dolgozik; a miénk nem tudja magát tájékoztatni, hogy meddig fog rajta dolgozni, kér 8 frtot. Mikor elkészítette, nem biztos vajjon megfelel-e a megrendelő kívánságának, huzza, halasztja a dolgot, a megrendelő elveszti türelmét, máshova fordul: a munka az iparos nyakán marad; a megrendelő őt többé fel nem keresi, elvesztett egy kereseti helyet. És ez miért van? — mert a mi iparosunk nem akar tanulni. Politizálni tud; de a saját iparában magát nem képezi ki: sőt még az inasát — mert ezt a szegény páriáját a társadalomnak, nem merem az ipartörvény értelmében ipartanoneztnak nevezni — sem tanítatja; eddig legalább még nem hallottam, hogy Eperjesen lenne egy ipartársulatnak iskolája.

A különféle iparoknak vannak szaklapjai: megkérdeztem, hogy cipészek, famunkások lapja hány példányban jár ide. Nem mondom el, mert elpirulnának.

E képet csak úgy nagyjából rajzoltam, jövőre egy iparos város képét nyujtom, ha a szerkesztő úr megengedi.*)

Dr. Spinoza.

*) Mindenkor örömmel fog szolgálni, a szakképzett szerző jeles tollából eredő cikkeket közöltetni.

Szerk.

TÁRCZA.

A méltóságos grófnő pincsi-kutyája.

Irta: Kohányi Tihamér.
(Vége.)

A Sárvány grófok családjából már most csak Katalin grófnő és Béla gróf élnek. Nyolcz Sárvány gróf halt meg tíz esztendő előtt, három hét alatt, irtózatoss kinos betegségben. Azóta Katalin grófnő nem tette ki lábát a kastély parkján túl. S a mikor még Diana k. a. (a pincsi, nem a társalkodónő) agyonfojtotta azt a bizonyos mérges kigyót, Katalin grófnő jobban vigyáz az életére, mint azelőtt. Béla gróf tíz év óta van távol Katalin grófnő házáról. Mert a ki tudni akarja, tudja meg, hogy a Sárványak rengeteg uradalmi kizárólag Katalin grófnő birtokát képezik. Senki más nem rendelkezhetik azokkal, csak az öreg grófnő, a kinek ha egy érzékeny órájában eszibe jut, hogy az egész harmincezer holdat a pincsi kutyájának testálja, hát bizony megteheti. Béla gróf nem is tudja még, hogy ki az első „személy“ Katalin grófnő után Sárváron. Ő magát hiszi annak, pedig nagyon csalódik. Katalin grófnő után Diana k. a. (a pincsi) az első, úgy Béla gróf, úgy Diana k. a. a társalkodónő és a többi. Pál portás és a cselédség semmi numerus. Az csupa nulla, a melyek előtt nincs egyes.

Déltájban az öreg grófnő, Diana k. a. (a pincsi) és Diana k. a. a társalkodónő társaságában a kert porondján sétált. A nap forró sugarait végig bocsátá a kert lombjain; a kastély nagy réz globusán ezerszeres fényvel ragyogott.

A kastély kapuja előtt kocsizörgés hallatszott. A kapu kinyílt, s egy doli huszártiszt lépett be rajta. Az arekép eredetije: Sárvány Béla gróf.

Katalin grófnő felkiáltott — nem örömben, — de ijedelmében — Béla gróf után egy hatalmas neufundlandi vágatott be a kertbe, s kutyaszokás szerint, egyenesen Diana k. a.-hoz (a pincsihez, nem a társalkodónőhöz) közelített. Az elkényeztetett pincsi, selyem felöltőjével, arany nyaklánczával, bizonyosan szemet szúrt a neufundlandinak. Nyájasan nézett a kis állatra . . .

Katalin grófnő torkán egy hang se jött ki. . . Reszkettett . . . félt. Nem is üdvözölte elbámolt unokáját, csak a két kutyára bámult meredt szemekkel.

A neufundlandi hizelegve nézegette a pincsit. A pincsi pedig mérgesen rávesoritotta kicsiny fogait, s egyszerre belékapott a neufundlandi bundás lábába. Az se gondolt többet, hanem derékon kapta a rugdalozó állatot, s hatalmasan a földhöz csapta. Szegény pincsi, azt se mondta, hogy „nyekk“, s elköltözött őseihez, szájalmasan terülve végig a jáczint bokrok mellett. Az egész dolog pillanat műve volt.

Béla még mosolygott hozzá a bajusza alatt. Katalin grófnő pedig holott halványan tekintett a neufundlandira és annak gazdájára, Béla grófra. Ez kezét sietett csókolni nagyanyjának, de az tiltó mozdulattal mutatott a kapu felé. Az még nyitva volt, könnyű volt kimenni rajta.

Katalin grófnő Diana k. a. (már most csak egy van s nem lehet föleserélni senkivel) karjára támaszkodva, hagyta el a rémes tett színhelyét. Beteg lett, nehéz beteg. Önkivülete hetekig tartott. A mikor magához tért, sovány kezével végig törülte homlokát, mintha elmosódott emlékét keresett volna.

„ . . . Csak ne nevetett volna olyan kegyetlen hidegvérrel . . . “

Diana ott ült ágyánál egész betegsége alatt. „Grófnő — szolt egy napon a leány — egy úr óhajt beszélni a grófnővel . . . “

„Nem bocsátok magamhoz senkit, míg fel nem gyógyulok . . . “

„Es felgyógyult. Akkor magához bocsátotta a látogatót. Az a bizonyos orvos volt, a ki a vízi kigyót, viperának mondta.

„Grófnő . . . én bocsánatot jöttem kérni. Tíz év előtt arra . . . a . . . kigyóra azt mondtam, hogy vipera . . . Azóta igen sokat tanultam, s azt is megtanultam, hogy a vízi kigyó harapása nem mérges . . . És bizony megvallom, az vízi kigyó volt . . . a melyet a boldogult pincsi agyonfojtott . . . “

„Eh — kiáltott haragosan Katalin grófnő — hogy mondhatja ön egy pincsi, hogy „boldogult“. Nem szégyenli magát? “

„De — grófnő! . . . Hiszen annak a pincsinek márvány obeliszket emeltek a park közepén . . . “

„Elég rossz! Az a obeliszk eltemetett, szeszélyem síjra fölé van emelve . . . Bocsásson meg, Diana, hogy az ön nevében hittam a pincsit. De lassa úgy szerettem — magát is, meg a pincsit . . . “

„Hát engem? “ szolt Béla előlépve.

Katalin grófnő átölelte unokáját.

„Téged a legjobban . . . Csak ne nevetél volna olyan kegyetlenül . . . akkor. Mégis legtöbbet köszönünk az állatorvos úr tudományának, a ki visszahozta karjaimba az elveszett boldogságot . . . “

„Hát én — szolt Béla mikor találok meg az én boldogságomat? “

Katalin grófnő nevetve szolt:

„Talán már meg is találtad, de egészen csak akkor találok mag, ha a Sárványak czimeréhez, oda fogod vésetetni a Vörösváry-czimert is! “

Meg volt írva a végzet könyvében, hogy a két szerető szív, csak a szegény pincsi sirján egyesülhet.

Városi ügyek.

A városi képviselőtestület szombaton közgyűlést tartott, mely szokatlanul népes volt. Népes volt különösen azért, mert Eperjes vízkérdése volt napirenden, tehát oly kérdés, mely a város minden lakóját élénken érdekli, egyrészt a víz, másrészt pedig a költségek miatt.

Elnökölő polgármester a közgyűlés megnyitása után előterjeszté, hogy a déli harszteről hazaérkezett honos ezred — az e tárgyban hozott közgy. határozathoz képest — a vasuti indóháznál küldöttségileg üdvözöltetett s azután megvendégeltetett; úgyszintén a tisztikar tiszteletére közveasora rendeztetett. Az ezred-parancsnok úr erre a város-házán megjelené, a szívélyes fogadtatásért köszönetét fejezte ki, mit a közgyűlés eljnzés közt tudomásul vett.

A városi főorvos jelentése, mely szerint a városi egészségügy állapota a folyó év III-ik negyedében kedvezőnek volt mondható, tudomásul vetetett.

Ezután Szentandrassy Lajos képviselő emelt szót, indítványozván, hogy a város közönsége magát a Petőfi-ünnepélynél méltó módon képviseltesse. Kubinyi Albert képviselő, vonatkozással az „Eperjesi lapok”-ban nem régg „A költői verseny emlékei” cím alatt megjelent cikkre, javasolja, hogy a város, nemzetünk ünnepelt nagy költője iránti tisztelete s kegyeletének adjon kifejezést az által is, hogy a költői verseny színhelyén az „Erdel lak” előtt felállítandó emlékkö költségeihez miut első adakozó megfelelő összeggel hozzájáruljon. Ezen indítvány lelkesedéssel elfogadtatott s a tanács megbízott, hogy e határozathoz képest intézkedjék. Egyszersmind dr. Berzeviczy Albert orsz. képviselő, dr. Schmidt Gyula városi főügyész és Banosó Antal coll. igazgató felkértek, hogy a várost a Petőfi-ünnepélynél képviseljék.

Ezután olvastatott a városi tanács előterjesztése a lejt mérés és a csatornahálózat tervek elkészítése ügyében. E jelentés szerint Elszner Ferencz balassa-gyarmati mérnök, ki a művelt keresztülvitelt szerződésileg elvállalta, a lejt mérési tervrajzokat elkészítette s azokat megtekintés végett oly kérelemmel küldte meg, hogy a csatornahálózat terveinek elkészítésére neki még kéthavi határidő engedélyeztessek.

A közgyűlés asztalára letett lejt mérési tervek általános figyelmet keltettek s tény is, hogy gondosan és szépen vannak kidolgozva. A kért kéthavi határidő engedélyeztetett, oly megjegyzéssel azonban, hogy azon belől az összes tervműveletek okvetlenül beterjesztendők. Egyszersmind a közgyűlés Tóth Kálmán debreczeni mérnöknek az ügy iránt ismételt tanúsított készségeért s érdeklődéséért köszönetet szavazott.

Következett a napirend legérdekesebb tárgya: a vízkérdésben tett több rendbeli indítvány.

Mindenekelőtt olvastatott az eperjesi takarékpénztárnak egy átírata, melyben tekintettel azon körülményre, hogy ott egy új megfelelő vízvezeték létesítésére 7800 frtnyi alap létezik, egy új vízvezeték felépítése s e czélból egy külön vízvezeték bizottság kiküldését kéri.

Ezután Szentandrassy Lajos képviselő egy gondolat kidolgozott, terjedelmes emlékiratot olvas fel, melyben a csatornázás és vízvezeték egymástól való elválaszthatlanságát s mindkettőnek elodázhatlan szükségességét fejtegeti, a fölteza befásítását ajánlja s a kivétel módoszataira vonatkozó nézetit terjeszti elő s mindezekre nézve határozati javaslatot mutat be. Úgy a memorandumra, mint a határozati javaslatra még vissza fogunk térni. Benezúr József képviselő szintén írásbeli indítványt ad be egy új vízvezeték létesítése tárgyában. Azonkívül olvastatott számos eperjesi háziasszony-nak ugyanilyen értelemben beadott kérvénye.

Gombos Alajos képviselő a maga részéről is szükségesnek tartja egy új vízvezeték létesítését, de nézete szerint mindenekelőtt az ügy pénzügyi részével kellene tisztába jönni.

Dr. Schmidt Gyula azt várta, hogy az indítványozók a költségfedezés módoszataira nézve fognak konkrét javaslatokkal fellépni. E reményében azonban — fájdalom — esalatozott, mert a mik az indítványokban felhozattak, mindaz nem új dolog. Ki nem óhajtaná egy új vízvezeték létesítést, a csatornázás keresztülvitelt és sok más hasznos dolgot! De honnan fedezni a nagy költséget. Szólo ismeri a város pénzügyi viszonyait s épen azért tudja, hogy amortisationalis kölcsönt, a jelenleg fennálló mellett controbálni nem lehet, de szót emel az ellen is, hogy a költségek, a különben is már elég magas községi pótdó fellemelése után fedeztessenek. Egyszerre mindent létesíteni nem lehet. Ha a lakosság el van határozva ezen műveket saját erejéből létesíteni, ő is szívesen hozzájárul, de a házi pénztárra ily jelentékeny újterhet hárítani nem lehet.

Haitsch, Holländer, Mosánszky Győző képviselő egy vízvezeték bizottság kiküldését kívánják. Mindezek folytán egy új, megfelelő vízvezeték létesítésének szüksége határozatilag kimondatott s a fogantatás s nevezetesen a költségfedezés módoszatainak tanulmányozása czéljából egy tiztagú választmány küldetett ki.

Eperjesi Széchenyi-kör.

A „Széchenyi-kör” zene és képzőművészeti szakválasztmánya által folyó évi október hó 23-án rendezendő házi-estély műsora a következő:

1-ór „Magyar dalok”, zongorán játszva Horváth Géza úr által.

2-ór „Mein Lied” Gumbert-től. Énekl Spiegel Janovitz Leontin úrnő. Zongorán kíséri Kohut Lipót úr.

3-ór „Die lustigen Weiber” ezimű dalmű kivonata Lów Józseftől. Előadják: Harmoniumon Hirschmann Ferencz úr és zongorán Abraham James úr.

4-er „A esárda romjai” Petőfitől. Szavalja Balpataky József úr.

5-ór „Cécilia-hymnus” Gounod Ch-tól. Hegedűn játszva Kohut Lipót úr. Zongora és harmonium kísérelők: Hirschmann és Horváth urak.

6-ór „As-dúr Ballada” Chopintól. Zongorán előadja Abraham úr.

Kezdeté 6 órakor estve.

Különfélek.

Népességmozgalm. Városunkban a folyó év III-ik negyedében élve született: 49 fi és 51 nő; halva született 2 fi. Meghalt: 35 fi és 29 nő, tehát harmincznegygyel több születés, mint halálozás.

A Petőfi ünnepélynél városunk dr. Berzeviczy Albert orsz. képviselő, dr. Schmidt Gyula városi főügyész és Banosó Antal coll. igazgató által volt képviselve.

Egészségügy. Városunk főorvosának jelentése szerint az egészségügyi állapot a folyó év harmadik negyedében, viszonyítva a múlt negyedévhez, kedvezőnek mondható. — A városi kórházban kezeltetett 52 fekvő s 194 járóbeteg. A városi fő-és alorvos magánygyakorlatában kezeltetett 177 fekvő s 167 járóbeteg. — Előterbe lépett bántalmak: az emésztő szervek hurutos megbetegedései. — Ragályos betegségek közül előfordult: hasi hagymáz 10 eset, egy halálos véggel; ronesoló toroklob 6 eset, 3 halálos; torokgyík 1 eset, halálos; bárányhimlő 3 eset, kanyaró 23 eset, vörheny 3 eset, vérhas 1 eset, gyógyultak. Különös kórosat nem észleltetett. Orvosrendőri boncsolás egy esetben fogantatott, még pedig július hó 24-én egy leány hulláján, ki a Tarca vizébe fult. — 15 kilogr. sertésbús, három hordó éretlen alma, 20 liter körte s egy kosár szilva elkoboztatott s megsemmisített. Járványos állati betegségek nem észleltettek.

Rablógyilkosság. Putyos Mátyás pohorellai lakos körülbelől 3 héttel ezelőtt a vernárti hegyen éjjel, ismeretlen tettes által agyonütetett. Popradra vitt a garamról egy urat, s visszafelé ismét akadt keresete, Éleskőig egy ur ült fel szekerére. Balesetéről kétféle versió kering itt, az egyik szerint nemesak a fuvarost, de az utast is agyonüdték, a másik szerint pedig az utas uri egyén követte volna el a gyilkosságot, magával vivén a két lovat és kocsit. Mi a való, az csupán a nyomozat befejezése után fog kiderülni.

A jó tinta. A napokban egy kereskedésbe beállit egy fiatal ember s papirt és tollakat vásárol. A fiatal kereskedő előzékeny hangon kérdezi, hogy hát tintával nem szolgálhat? — Nem szükséges szolt a vásárló, mert az ön tintája — ne vegye sértésnek — igen gyorsan elhagyja színét. — Csaldók uram, szolt mosolygva a kereskedő, nézzon csak ide a főkönyvbe, már hat éve, hogy az ön neve az adósok közé ugyan ezen tintával van bejegyezve, mégsem vesztette el színét legkevésbé sem.

Kitüntetés a trieszti kiállitáson. Brázay Kálmán sóborszesze, melyet Kossuth Lajos nagy hazánkia is csak nem régitben nyilvánított rendkívül jó hatásúnak, a trieszti kiállitáson is éremmel jutalmaztatott.

Elapholt párbajhősök. Hétfőn reggel két fővárosi fiatal ember párbajt vívott a városligettel szomszédos mezőségen két lövést váltottak, s az egyik golyó egy közelben dolgozó munkás füle mellett süvített el. A munkások e miatt dühbe jöttek, a helyszínére szaladtak, a segédek a napzamosok elesíték s jól eldöngették őket.

Hogy halnak meg az emberek? A lakatos bezárja szeméit, az órásnak utolsó órája üt, a bakter elalszik, a lelkész kileheli lelkét, a pék nem eszik több kiflit, a levélhordó bevégzi pályafutását, a botanikus a fübe harap, a takács végsőt rug, a katona berukkol a másvilágra, a kovács elpatkol, a házmester beadja a kulcsot, az újságíró leteszi a pennát, a színész eljatsza az utolsó jelenet, az apácát eljegyzzi a halál, a barát nem iszik több bort.

Viaszbáb a czár kocsijában. Rochefort lapja, az Intransigeant írja, hogy Pobjedonosev és Tolstoj rabirták a czárt, készítették egy viaszbabot, mely minden tekintetben hozzája hasonlít, öltöztette azt fel a saját ruhába és küldje sétálni nyitott udvari kocsiban Pétervár utcaiban. A czárnak tetszett a terv és csakugyan néhány nap mulva Pétervárot híre járt, hogy a czár kíséret nélkül kocsizott végig a Newsky-sugar-uton. A czár emberei pedig nem győztek eleget hirdetni, hogy III. Sándor nem oly gyáva, mint gondolták, mert nyitott ko-

esiban mutatja magát népének. A hir valóságáért feleljen az elől említett Intransigeant.

S z i n h á z.

Szombaton, f. hó 14-én színre került Sardon V. és Najac E. „Váljunk el” ezimű 3 felvonásos kitünő vígjátéka. Az előadás az eddigiek közt a legsikerültebb volt; s a közönség meglepéssel távozott az este a színházból. A darab három főszerepe jó kezekben volt. Sziklai des Prunellese kétségkívül sikerült alakítás volt. Eszéki E. mint Cyprienne kitünően alakított; élénk párisi menyecske volt. Arezjátéka, úgymint előadása kellemesen hatott a közönségre; — s azon egy körülménytől eltekintve, hogy, midőn az „elválás eshetőségei” felett tanácskoztak — a paragrafusokat nagyon is gyorsan olvasta, a miért aztán egyet kétszer is mondott s akadozott, — játéka határozott drámai tehetségre vallott. — Krémer Sándor, Adhemár szerepében, mint szeleburdi fiatal ember, közmegelepedéssel s tetszéssel játszott. Játéka biztos volt, s mozdulatai szintén alkalomszerűleg s helyesen voltak alkalmazva; — igen jó volt a „siró” jelenet; — a „prüsszentésből” azonban kevesebb is elég lett volna. Tulzás által a darab veszt természetességéből s ha ez nincs meg, az érdeklődés is esökken. Hozzájárultak az előadás sikeréhez Sággy, Tarján E. és Temessiné G. Közönség esekély számmal.

Vasárnap, f. hó 15-én Berezik Árpád közkedveltségű „Igmándi kispap” 3 felvonásos népszínműve. Rosz zene s nem igen jó ének mellett a népszínmű nem sokat ér. Tagadhatlan, hogy Bodor Etel Esztkéje, mint naiv alak kitünő volt, s hogy Kiss Sándor Ferencz szerepében úgy előadás, mint gestikuláció tekintetében élethűven, jól adta a kispapot, ha nem a szerelmes pár éneke, — kivéve a duettet — bizony bizony gyöngye volt. Tapsot persze kaptak azért eleget; s mi reméljük, hogy idővel jobb zene mellett szebb éneket is fogunk hallani Bodor Etel kisasszony s Kiss Sándor úrtól. Igen jó komikus s természetűen bárgyu alak volt Ujvárosi A. Király Pistája; — úgyszintén a „párja” Lazsák Zsuzsa (Tarján E.) a megnevettetésig jól adta a nevetségést. Dobó, mint Peti — és Sziklai mint néptanító szintén megfelelték szerepüknek. Kadarka kántor uramnak (Szabolcsi E.) a maszkja volt kitünő; elég volt ránézni, hogy az ember nevesse.

Közönség meglehetősen.

Csötörtökön, f. hó 19-én „A szövetségesek, vagy az afrikai hős” Sardon 3 felvonásos vígjátéka. A darab középszerű sikerrel adatott. Sággyne Dolein szerepében kedves fiatal övegy volt, — kétségen kívül helyesen fogta föl szerepét, — csak előadása birt egy kissé egyhangu színezettel. Hozzájárultak a darab sikeréhez Sággy, Dobó s Krémer. r.+ó.

Bemerkungen zu dem Artikel

„A zsidókérdés”

im „Sárossmegyei Közlöny.”

Der folgende Artikel wäre sicherlich ungeschrieben geblieben, hätte nicht ein mit ebenso anerkannter Objectivität, wie feltener Ruhe verfaßter Artikel im andern Blatte unserer Comitates den Anlaß gegeben. Ich sage, Anlaß; und füge hinzu, erwünschten Anlaß. Denn wenn wäre es nicht erwünscht mit ruhig und objectiv Denkenden eine Frage zu besprechen, die nun seit einem halben Jahre unser Land und auch andere Länder in eine ungewöhnliche, ja fanatische Aufregung versetzt? Jenen die die Leidenschaft ganz beherrscht — für jene giebt es keine Antwort, kein Argument. Wer in Banden von Vorurtheilen gefesselt ist, — mit dem giebt es überhaupt keine Zwiesprache. Der sucht nicht das Recht; er sucht sein Recht, das, was er dafür hält, was er dafür zu halten sich nun einmal vorgenommen hat.

Ich ergreife daher die Gelegenheit meine, im Bewußtsein nahezu indifferenten Objectivität verfaßten Gegenbemerkungen zu machen, und einigen sowol historischen wie dogmatischen Ansichten des erwähnten Artikels das erforderliche Correctiv zu geben.

Der besprochene Artikel beginnt mit Constatación der Existenz einer f. g. Judenfrage. Das ist was ich von vorneherein leugnen muß. Daß es de lege lata keine Judenfrage geben kann, darüber dürfte wol Niemand zweifeln. Es erübrigt daher, daß eine solche Frage als eine de lege ferenda existirte, oder daß es nur überhaupt gewisse sociale Differenzen giebt, die man mit dem in neuern Zeiten bedeutsamen Titel einer „Frage” kennzeichnen will. In beiden möglichen Bedeutungen des Wortes aber offenbart der Artikel unzulängliche Ansichten. Er betrachtet die Emancipation als ein Geschenk,

als eine Gnad und inbrünstig fordert und trifft nun gar mit demselben ein Gnadenge auf ihn und dem „Geschenk eine Requirit Und es wäre wenn er die der Liberalität habt hätte. D nicht den Ch Eklaven, sondern Johannes. Den freisprechen; und Gütthunfer jezt mit einem seine Freiheit Aus gleichen zu wetten, daß Jahre verfließe. Verhältnisse, u dahin drängen. so wenig ein der Emancipation das civile wie nicht so schlimm man ihnen die Und in der D weil es als des Parlaments also nur dann die Entwicklung zurückschrauben formell aus, u war; die Juden ehe sie es vom wäre dies geschehen. römischen wie Staatsmänner e nie neue B oder verbi bestehende Wenn es nur zweifellos g Judenfrage wed ferenda existiren gegen ein bestim stoßen, dieses, u Boden haben u o c i a l e Gesicht tung hin aber für nur ganz nebenb Klarheit gemacht cheuen Artikels haben speciell n Ländern jene G von der der Ari den von jeher zu selbst schlossen d einem Amt noch (l. 3. §. ult. D) sagt an einer de wo von Juden ohne Weiteres und anderen öffe Die Römer kann cenhaft. Sie ve „superstitio”, Tacitus die drit superstitio (Ant Jüngere drückt Briefe grade so waren weit entf oder Racenabitan die zahlreichen d derselben Dinge gegen die Juden (die Christen hat piden Schledchtig ter die Juden) Religionsfachen ihrer Gelassenheit Es war de diesem Gebiete C Juden sollen sich ger Fremde fühl immer nicht un nicht sich auflöfen

als eine Gnadengabe, welche daher die ergebene und inbrünstige Dankbarkeit des Beschenkten fordert und zu fordern nie aufhören kann. Das trifft nun ganz und gar nicht zu. Man könnte mit demselben Rechte sagen, daß der Dienstag ein Gnadengeschenk des Montag sei. Er folgt auf ihn und aus ihm, weil er es muß. Zu dem „Geschenke“ hat sicherlich mindestens das eine Requisite, der animus donandi, gefehlt. Und es wäre auch arg um den „Beschenkten“ wenn er die hohe Gabe einzig und allein der Liberalität seines Gebers zu verdanken gehabt hätte. Die Emancipation der Juden trägt nicht den Charakter der Emancipation eines Sklaven, sondern den eines modernen Haussohnes. Den Sklaven mußte der Herr nicht freisprechen; es hing bloß von seinem Willen und Gutdünken ab. Der Haussohn aber wird jetzt mit einem bestimmten Alter von selbst frei, seine Freiheit also muß nothwendig erfolgen. Aus gleichen Gründen ist Alles gegen Nichts zu wetten, daß die Civilehe bei uns, ehe 10 Jahre verfließen, eingeführt sein wird, weil die Verhältnisse, und die Entwicklung unachlässig dahin drängen. Der vollzogene Act wird aber so wenig ein Act der Liberalität sein, wie es der der Emancipation war. Es muß denn doch um das civile wie politische Gebahren der Juden nicht so schlimm bestellt gewesen sein, wenn man ihnen die Emancipation überhaupt gab. Und in der That erfolgte dieses Gesetz bloß, weil es als reife Frucht in den Schoos des Parlaments fiel. De lege ferenda kann also nur dann gesprochen werden, wenn wir die Entwicklung Ungarns in retrograder Richtung zurückschrauben wollen. Das Gesetz drückte nur formell aus, was schon de facto vorhanden war; die Juden hatten sich längst emancipirt, ehe sie es vom Gesetze wurden, denn sonst wäre dies auch nie vom Gesetze geschehen. Die Gesetze, darüber sind alle römischen wie alle modernen Juristen und Staatsmänner einig, die Gesetze schaffen nie neue Zustände, sie bekräftigen oder verbieten bloß alte, schon bestehende Zustände.

Wenn es daher für jeden billig Denkenden nur zweifellos gewiß sein kann, daß eine sog. Judenfrage weder de lege lata, noch de lege ferenda existiren kann; jenes nicht, weil es gegen ein bestimmtes, bestehendes Gesetz verstößt, dieses, weil es gar keinen legislativen Boden haben würde, dann kann nur der sociale Gesichtspunkt erübrigen. In dieser Richtung hin aber sind die historischen, (allerdings nur ganz nebenbei, aber doch mit genügender Klarheit gemachten) Bemerkungen des besprochenen Artikels gänzlich mißglückt. Die Juden haben speciell nur in christlichen Zeiten und Ländern jene Geringschätzung erleiden müssen, von der der Artikel annimmt, daß sie den Juden von jeher zu Theil wurde. Die Römer selbst schlossen die Juden als solche weder von einem Amt noch von einer Würde aus. Ulpian (l. 3. §. ult. D., de decurionibus, 50, 2) sagt an einer der weniger Stellen der Digesten, wo von Juden überhaupt die Rede ist, daß sie ohne Weiteres zum Decurionat, zur Tutel und anderen öffentlichen Würden zuzulassen sind. Die Römer kannten überhaupt nicht den Racenhass. Sie verachteten wol diese oder jene „superstitio“, wie sie es nannten (so nennt Tacitus die christliche Religion eine ecitabilis superstitio (Ann. XV, 44) und Plinius der Jüngere drückt sich im 10-ten Buche seiner Briefe grade so wegwerfend aus —) aber sie waren weit entfernt, sich wegen Confessionen oder Racenabstammungen zu chauffiren. Selbst die zahlreichen Fälle, in denen die Christen derselben Dinge beschuldigt wurden, welche jetzt gegen die Juden aus der Nyir erhoben werden, (die Christen hatten eben früher von der stupiden Schlechtigkeit ebenso zu leiden, wie später die Juden) — selbst diese brachte sie in Religionsfachen indifferenten Römer nicht aus ihrer Gelassenheit.

Es war der Neuzeit vorbehalten auch auf diesem Gebiete Erfindungen zu machen. Die Juden sollen sich noch immer als mehr, weniger Fremde fühlen, sie sollen, so heißt es, noch immer nicht Ungarn sein wollen, noch immer nicht sich auflösen in das gemeinsame Vater-

land. Und das soll dann Grund zu einer „Frage“ abgeben. Aber wenn kann es entgehen, daß unter den in Ungarn wohnenden Völkern keines noch seine positiven Bestrebungen rein patriotischer Gesinnung an den Tag gelegt hat, wie eben die Juden? Die Eltern von Kiss József sind nicht sein Vater und seine Mutter; seine Eltern sind jene zahlreichen Juden in denen der edle magyarische Geist wol lebt, aber nicht in so reinem, künstlerischen Ausdruck zum Durchbruch gelangen kann, wie in Kiss József. Diese eine Erscheinung sollte ein Argument von eminenter Wichtigkeit sein. Kiss József ist keine vereinzelt Persönlichkeit, so wenig Petöfi ein vereinzeltes Wunder. Beide sind die hypostafirten Talente, die in ihrer Umgebung offen oder unbekannt wirkten. Ohne Ungarn wäre Petöfi kein Dichter geworden, und wäre er auch von den selben Eltern, aber in — der Türkei gezeugt worden. Kiss József und Aehnliche sprechen daher nicht allein für sich; nein, sie sprechen noch viel lauter und ein dringlicher für die Anderen, ohne die sie nicht möglich gewesen wären.

Daß Fehler und Mängel vorhanden sind, soll nicht geleugnet werden. Aber von beiden Seiten; und auf welcher Seite die Schale überwiegt, das soll ein höherer Richter entscheiden. Aber in der Liebe zum Vaterland haben die Juden, in und nach dem Freiheitskampf Bethätigungen eminent patriotischen Sinnes gethan und das sollte am wenigsten von Jenen vergessen werden, die solche Bethätigungen erst fordern zu müssen sich den Anschein geben.

Dr. Emil Reich

Petőfi Sandor.

Am 15-ten d. M. wurde in der Hauptstadt des Landes die Statue unseres größten Dichters enthüllt. Man hat es an den ausgeführtesten Donationen nicht fehlen lassen, und das Interesse der Massen, welches seit nun so vielen Wochen auf niedrige Umtriebe gerichtet war, hat sich vorderhand wieder auf Erhabenes, auf die hehre Gestalt des unvergleichlichen Sängers gelenkt. Was er dem Lande, was er dem Einzelnen ist, fühlt Jeder von uns. All die wunderbare Poesie, die über der Vergangenheit wie Gegenwart unseres Landes wie ein Brautschleier ausgebreitet ist, sie hat in ihm den glücklichsten Ausdruck gefunden. Er kennt alle Geheimnisse der Paszta, und alle Mythen der Karpathen. Die Donau, die Theiß — sie haben ihn eingeweiht in ihr innerstes Leben, und das Herz der Bauerndirne wie der Palastdame ist ihm gleichmäßig offenbar. Ein Schauer des Entzückens gieng durch das Land, als seine Gedichte in die Oeffentlichkeit traten; die Begeisterung, welche dem armen, noch überaus jungen Mann und A. auch in unserer Stadt entgegengebracht wurde, nahm gradezu ungläubliche Dimensionen an. Seine Gedichte waren in kürzester Zeit Gemeingut des Volkes; man stellte ihn sofort in die Reihe der großen Dichter aller Völker und Zeiten, und was nicht das mindeste Wunderbare ist, er ward durch die Früchte seines Genies selbst materiell unabhängig. Mächtiger noch als die Prosa Kos-uh's zündeten die Flammenpoesien Petöfi's. Die Stürme revolutionärer Bewegungen ergriffen ganze Reihen von Jünglingen, die sich an den Gluthen seiner Gedichte Begeisterung holten. Die göttliche Kraft, die sich in der Zartheit und einzigen Schönheit seiner unschuldigsten lyrischen Gedichte äußerte, sie griff mit mächtigen Griff auch in die Saiten gewaltig-erster Stimmung ein und der bewunderte Sänger mädchenhaft seiner Liebeslieder ward zugleich der gefürchtete Dichter vulkanhafter Brandjänge für die Freiheit des angebeteten Vaterlandes.

So nahm seine Erscheinung schon in der überaus kurzen Dauer seiner körperlichen Existenz Formen von übermenschlichen Maßstabe an. Jetzt, nachdem eine beträchtliche Reihe von Jahren über seinen mysteriösen Tod hinweggezogen ist, jetzt, nachdem die politischen wie socialen Verhältnisse unseres Landes sich beinahe vollständig geändert haben — jetzt ist es uns gegeben den Liebling unseres Herzens mit andachtsvoller Objectivität beurtheilen und seine anfangs überwältigende Größe auf ihr zukommendes Maß zurückzuführen. In diesem Vorgehen wird der Wunsch unseres Herzens von der Arbeit des kritischen Geistes nur bestätigt, ja überboten. Denn es kann keinem Zweifel mehr unterliegen, daß Petöfi Sandor nicht nur einer der allergrößten Dichter unseres Landes, sondern überhaupt aller Länder und Zeiten ist. Nicol. Lenau oder Lord Byron — so hoch auch die Wellen der Begeisterung für die Beiden anfänglich giengen und so überschwänglicher Lobeserhebungen man sich auch allgemein schuldig machte — sie können den Vergleich mit unseren Meister nicht bestehn. Wer Byron je selbst gelesen — und das soll sehr Vielen nicht passirt sein — der wird mehr die verblüffende Kunst seiner Technik als die Schönheit seiner Poesie bewundern. Seine Gestaltungskraft ist

nahezu null, die Formung poetischer Idee ganz matt. Im Gedichte „Lopot lö“ Petöfi's liegt mehr wirkliche, d. h. objective, der Handlung selbst anhaftende Poesie, als in „Lara“, „Beppo“ und „Kain“ zusammengenommen. Petöfi's Haupt ragt in jene Sphären hinein wo die Geister eines Tasso, eines Shakespears, eines Goethe wandeln, und sicherlich wird der verklärte Geist Heine's ihm die Palme reichen. Denn was den Dichter von „A ledölt szobor“ weit über Heine stellt, ist die olympische Größe seines Herzens — und alle Größe fließt aus der des Herzens. Wir müssen den Mann ebenso verehren wie wir den Dichter bewundern. Aus der reinen, mächtigen Quelle seiner Heldenseele erschloß sein Genie alle jene unvergänglich schönen und ergreifenden Ideen, denen selbst die ebenso zahlreichen wie schlechten Uebersetzungen nichts anhaben können und die überall entflammen und zünden, wo Menschen sie auch nur in getrübter Form zu hören bekommen.

Natürlich können es Manche nicht unterlassen sich bei dieser Gelegenheit vor aller Welt zu blamiren. Dazu gehören der übrigens sehr ehrenwehrtliche Toldy Ferencz und — der eigene Schwager Petöfi's — Gyulai Pál. Ihre schulstüchigen Begriffe von Poesie können sich bei der wunderschönen Herrlichkeit Petöfi'scher Werke nicht beruhigen und so sünden sie denn allerlei zu bemängeln. Derartige findet bei so Manchen um so eher Glauben, als man anzunehmen geneigt ist, daß Petöfi an Bildung nichts Besonderes besaß. Nun giebt es aber Weniges, was der Wahrheit entspräche. Petöfi war einer der allergebildetsten Köpfe unter seines Alterscollegen. Er hatte die großen, wahrhaft bildenden Ideen der Denker mit feuriger Seele in sich aufgenommen und seine Szakszen-marton-r Gedichte beweisen, daß er tiefe philosophische Studien gepflogen. Wie auch anders? War er doch selbst aus dem Stoffe Kepler's oder Newton's, nur eine andere Erscheinung desselben. Je mehr sich seine Werke von ihren historischen Hintergründe abheben, desto mehr prägt sich in unverkennbar klarer Zeichnung die kosmopolitisch bedeutende Größe des Mannes aus. Anstatt ihn zu kritisiren, sollte man vielmehr an ihm die Regel für alle Kritik gewinnen. Dann so wie er unser Stolz ist, so bildet er eine Zierde der Weltliteratur.

Mögen wir Alle, die bei der Enthüllung des Denkmahls in Budapest auch nicht gegenwärtig waren, den Moment mit weihvoller Andacht in uns nachwirken lassen. Stellen wir doch eigentlich uns selbst ein Monument, denn er, der unsterblich unter den Sternen glänzt, braucht kein anderes Zeichen äußerer Anerkennung.

Antlich protocollirte Fruchtpreise

vom 20. Oct.

nach Meterzentnern (métermázsáknént).

	I.		II.			I.		II.	
	fl.	kr.	fl.	kr.		fl.	kr.	fl.	kr.
Weizen	9	850	Erbsen	9	850				
Halbfrucht	—	—	Speck	90	90				
Roggen	6	80	Schweinefett	88	84				
Gerste	7	50	Heu	2	60	2	20		
Hafer	4	80	Stroh	—	80	—	75		
Hirse	12	11	Rindfleisch pr. K.	—	48	—	44		
Kukurutz	8	40	Spiritus pr. Liter	—	—	—	—		
Erdäpfel	2	30	30grädiger	—	25	—	—		
Linsen	15	12	Butter ein Kilo	—	90	—	—		
Erbsen	8	750	Eier pr. Paar	—	6	—	—		

Tagesneuigkeiten.

Die Namens-Magyarisirung wird — laut einer neuen Verordnung — in Zukunft nur dann gestattet werden, wenn der Vater im Namen seiner sämtlichen unmündigen Kinder darum einkommt; die bisherige Praxis, wonach auf Ansuchen des Vaters die Namens-Magyarisirung auch für Einzelne seiner unmündigen Kinder gestattet wurde, erscheint somit aufgehoben und haben demnach fernerhin die Betreffenden die Wahl, entweder den Namen aller minderjährigen Mitglieder der Familie zu magyarisiren, oder alzuwarten, bis das zu magyarisirende Familienmitglied majorenna wird.

Abkündigung der Kaffeekonsum-, Erhöhung der Zucker- und Bierkonsumsteuer. Die gegenwärtig aufrecht stehende Konsumsteuer nach Kaffeerrogaten von 4 fl. per Mtztr. wird mit Ende dieses Jahres aufgehoben. Hingegen wird vom 1. Jänner 1883 an die Konsumsteuer nach Bier pr. Hektol. von 1 fl. auf 1 fl. 50 kr. und nach Zucker, Chokolade und Zuckerpräparaten per Mtztr. von 3 fl. auf 4 fl. erhöht.

Der heutigen Nummer unserer Gesamtanmeldung liegt ein Prospect des bekannten Bankhauses Hermann Schwarzchild in Hamburg bei, worauf wir unsere verehrlichen Leser besonders aufmerksam machen.

Vasuti menetrend.

Eperjes—Kassa és vizont.

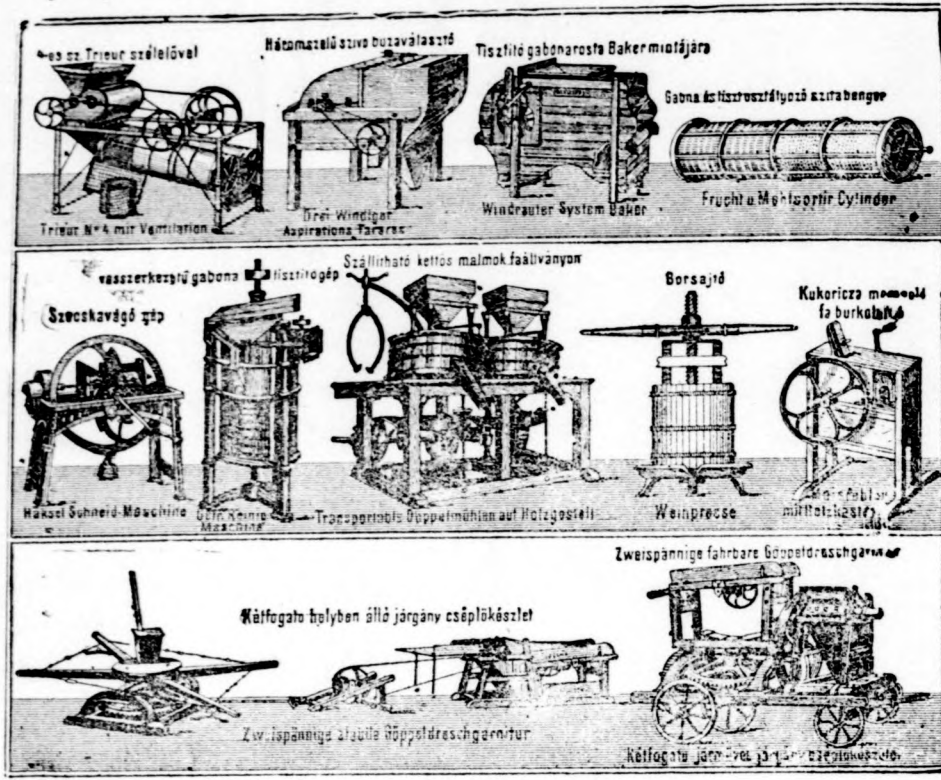
Elindulás Eperjesről: 6 óra 3 p. regg. — 12 óra délben, — 5 óra 29 p. délután és 9 óra 10 p. este.
Megerkezés Kassára: 7 óra 58 p. regg. — 1 óra 24 p. délután, — 7 óra 24 p. este, — és 10 óra 51 p. este.
Elindulás Kassáról: 6 óra 37 perez reggel, — 12 óra 11 perez délben, — 6 óra este.
Megerkezés Eperjesre: 8 óra 17 perez reggel, — 1 óra 53 p. délután, — 7 óra 41 p. este.

Felölös szerkesztő: **Kyss Géza.**

Kadótulajdonos: a tulajdonosok nevében: **Haitsoh Lajos.**

GUTJAHR és MÜLLER Budapesten.

Első budapesti Trieur, rostalemez és gazdasági gépgyár,
(ezelőtt Brogle J. és Müller.)
a Margithid közelében
ajánlják szolid szerkezetű és javított gyártmányukat mint:

Trieurök gazdaság számára: Járgány-cseplőgépek, Szelelőrosták, Kukuriazamorzosók, Szeeskavágók, Borsajtók.	Különlegességek malmok számára: Duplamalmok, Malom trieurhengerek, Gabona osztályozó hengerek, Koptatógépek, Daraválasztógépek, Tarárok, Detacherők.	Malomalkatrészek u. m.: Transmissiók, Szijkerek. Rostalemezek: Cseplőgéprosták, Liszthengersziták, Koptató-lemezek, Ráspoly-lemezek, stb.
--	---	--

Arjegyzékek kívánatra ingyen és bérmentve
Gyári raktár és képviselőség: Eperjesen: LUCHS EDE urnál.

Csinos bajusz
az ifju legszebb éke. Az oly gyorsan
hírnevesé vált
Mustaches-Balsam
Paul Bosse-tól.
Frankfurt a. Main.
Schillerstrasse 12.
gyorsaság és erővel
jesség tekintetében
a szakánvesztés
terén ezódatát mivel, s valamennyi
féle szort mesze feltímül.
Hatása bírtos. Bizonyítványok
nagy számmal. — Ara egy adagnak
1 Fl. 80 Xr.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Ein erfahrener
Wirtschaftsbeamter
kann Verwen-
dung finden
durch
JOSEF BENCZÜR.
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

A Hvezda nagykoru örökösök tulajdonát képező szántó föld és rétből álló ügynevezett „Bahti“ tagos birtok, szabadkézből előnyös feltételek mellett örök áron eladó.

A feltételek iránt értekezhetni Szélczy Géza gyógyszerészszel Rakamázson (Szabolcsmegye) szóval vagy levéllel.

Egy jó fekvésű és minőségű birtok elfogadható áron megvételre kerestetik.

Eladni szándékozók jelentkezhetnek Eperjesen dr. MOSÁNSZKY GYÖZŐ ügyvédi irodájában.

FIGYELMEZTETÉS.
Az általánosan ismert, jó hírnevűek örvendő s többoldalulag kitértett sósorszeszkészítményem — kelendőségénél fogva — sok utánzásnak lévén az utóbbi időben kitéve elhatároztam, hogy azokon ezimjegyeimet módosítom s arra kérek nyomtatban saját házam külső alakját veszem föl, bejegyezve az egyszersmind védjegyként a budapesti iparkamaránál.

SÓSBORSZESZ
gyors enyhítést eszközöl:
csúszos szagot, fagyás, fog- és fejfájdalmak, szemgyengeség, benu-
lások stb. ellen. Fogtisztító szerül is igen ajánlható, s mennyiben a fogak fényt elősegíti, a foghúst erősíti és a száj tisztá, szagtalan ízt nyer a szesz elpárolgása után, valamint ajánlatos e szer fejmosásra is, a hajdegek erősítésére a fejkorpaképződés megakadályozására és annak eltávolítására.

Ara egy nagy üveggel 80 kr., egy kisebb üveggel 40 kr. Használati utasítás magyar vagy német nyelven bizományosaim névsorával ellátva, minden üvegehez ingyen mellékeltek.

Védjegy 419. és 420. szám.
BRÁZAY KÁLMÁN,
Budapest, IV., Muzeum-körút 23. sz.
Raktár Eperjesen: Oszwald Dániel, Gallotsik J. V. Holemia
L. Linkesch Károly.

Beehre mich dem geehrten Publikum bekannt zu geben, dass ich meine
Advokatur-Kanzlei
am 15 ten Oktober l. J. Hauptgasse Nr. 324 verlegt habe.
J. Pollák,
Advokat.

Van szerencsém a t. cz. közönségnek tudomására hozni, hogy
ügyvédi irodámat
t. évi október hó 15-én főuteza 324 sz. házba áttettem.
Pollák J.,
ügyvéd.

Hivatalos rovat.

1523 p. sz. 1— 962. sz. 1882. tkv. 1

Felhívás!
A bártfai kir. járásbírósa részéről fölhívattak mindazok, akik Duschek Ede és neje Duschek szül. Walesch Francziska javára Rozenberg Mór, és Mittelman Aron ellen 507 frt 22 kr. s járuléka erejéig 1880. évi 492-ik számú végzésével elrendelt biztosítási végrehajtás foganatosítása alkalmával 1880-ik évi márczius hó 14-én Klyussó községben és 1880-ik szeptember hó 14-én Alsó-Kubin községben lefoglalt és 1166 frtra b esült ingókra tulajdoni igényt támaszthatni velnek, hogy igénykeresetüket az 1881-ik évi 59-ik t. cz. 92-ik és 134. §§-ai értelmében jelen felhívattak ezen bíróságnál leendő kifüggesztése napjától számítandó 15 nap alatt adják be.

A végrehajtás foganatosítására Kollek Géza kir. bír. végrehajtó lett kiküldve.
Kelt Bártfán, a kir. járásbírósnál 1882. évi október hó 8-án.

Hirdetmény.
Az eperjesi kir. ügyészség végrehajtónak — Dvoretak szül. Petranics helyesebben Petrovics Mária végrehajtott elleni ügyében 67 fl. 10 kr. s jár. iránt.
1. Elárvereztetik a vörösalmai 10. számú telekjegyzőkönyben foglalt 2/3 telek bel- és külsőségből fele része, ahhoz tartozó épületek és tartozékból álló ingatlanok.
2. Kikiáltási ár 520 frt.
3. Az árverés a kis-szebeni telekkönyvi hatóság irodájában 1882. évi november hó 16 ik napjának délelőtti 9 órájkor megtartatik.
4. Venni szándékozók kötelesek 52 frtot készpénzben, vagy óvadékképes papirokban bánatpénzül letenni.
5. A vételár három egyenlő részletben és pedig leütés után első részlet 1, — második 2, — és harmadik 3 hó alatt leütés napjától számítva

6% kamatokkal, a kis-szebeni kir. adóhivatal mint letéti pénztárba lefizetendő, bánatpénz az utolsó részletbe beszámíttatván.
6. A feltételek alulirt hatóságnál betekintethetők.
Kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság Kis-Szebenben, 1882. augusztus hó 25 én.
Martényi s. k. kir. jbró.

Zongora tanítónak
vidékre ajánlkozik egy fiatal ember — ki kívánatra kezdőknek francia nyelvben is adhat oktatást. Bővebben értekezhetni e lap szerkesztőségénél.